

Publicerad 2014-04-15 23:14 av HanKa

Nu reser jag mig upp. Och går.

"Jodå!" , säger vännerna hurtigt.

"Det ordnar sig snart ska du se!"

Det ska tydligen bara vara att skrapa ihop sig.

Från golvet.

Där man smetats ut.

Som en annan mördarsnigel.

"Lättare sagt än gjort", säger jag.

"Heja, heja!", svarar vännerna i kör.

Och blundar. I avsmak.

Gör ett sista försök.

För femtielfte gången.

"Du som e så söt!", skanderar vännerna förnumstigt.

Hoppfullt.

(Tänk om hon äntligen kunde få ihop sig så vi kan ägna oss åt våra egna neuroser. Och skam)

För varje gång mindre kvar av mig.

En handfull mull e allt som återstår.

"Du vet väl om att du är värdefull", ljuger vännerna skorrande.

Men när jag räcker fram mig.

Tar ingen emot.

Smulorna sipprar mellan fingrarna.

"Attans bananer, vilken oas!", hojtar vännerna.

Att dom orkar.

Gör inte jag. Mer.

Skulle behöva en duschkrapa.

För att samla ihop mig.

"Det finns billiga att köpa", mumlar vännerna.

Med flackande blick.

Men nä.

Nu reser jag mig upp. Och går.

Texten är utskriven från [Poeter.se](https://poeter.se)

Författaren HanKa med Poeter.se id #47018 innehar upphovsrätten